

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/389/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712203775
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2712203775.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Jozefa Mačeja a JUDr. Daniela Ilavského, v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovaným: 1. L. Y., nar. XX. E. XXXX, bytom G. XX, F., ČR, zastúpená splnomocnencom: H. Y., nar. XX. H. XXXX, bytom M. X, L., 2. E. I., nar. XX. W. XXXX, bytom Y. XX, L. a 3. Y. Y., nar. XX. L. XXXX, bytom G. XX, F., ČR, o 2.948,75 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo 17. decembra 2014, č.k. 3C/172/ 2013-131, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným 1. až 3. náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu žalobkyne zamietol a žalovaným 1. až 3. náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil poukazom na ust. § 497, § 502 a § 330 ods. 2 ObZ (zákon č. 514/2003 Z.z. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov), § 39, § 52 ods. 1 až od. 3, § 53 ods. 1 až od. 4., § 54 ods. 1 a 2, § 546, § 548 ods. 1, § 517 ods. 2, § 559 ods. 1 a ods. 2 OZ (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom od 1. mája 2004.), § 8a ZoSÚ (zákon č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení účinnom do 30. júna 2006), § 2 ods. 1, § 23a ods. 1 a ods. 2 ZoOS (zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení do 31. marca 2002) a ust. 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a vecne posúdiac nároky žalobkyne uplatnené v tomto konaní za nedôvodné, majú z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobkyňou vymáhaná pohľadávka v čase rozhodovania súdu vo veci už neexistovala, nakoľko došlo k jej zániku jej úplným splatením žalovanou v 1. rade (žalovaná v 1. rade si požičala sumu 3.286,20 eur a veriteľovi vrátila sumu 3.904,57 eur), posúdiac Zmluvu o úvere č. 0251265038 uzatvorenú dňa 12. februára 2001 medzi právnou predchodkyňou žalobkyne - spoločnosťou Slovenská sporiteľňa a.s., Suché mýto 1, Bratislava ako veriteľom a žalovanou v 1. rade ako dlžníkom (z ktorej si žalobkyňa v tomto konaní ako právny nástupca pôvodného veriteľa uplatňovala právo na plnenie) za spotrebiteľskú (inak typovú uzatvorenú podľa predtlaču veriteľa) z dôvodu, že na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ (v tomto konaní žalovaná v 1. rade), ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, v tomto konaní právny predchodca žalobkyne), ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Zároveň zmluvu posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere na ktorú je potrebné aplikovať prednostne zákon o spotrebiteľských úveroch a subsidiárne Občiansky zákonník. Uplatnený nárok na

poplatky za vedenie účtu a za upomienky nepriznal pre nepreukázanie povinnosti žalovaných platiť ich, nakoľko takáto konkrétna povinnosť nevyplývala z úverovej zmluvy a žalobkyňa okrem neplatnej dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovanou v 1. rade z 25. augusta 2010 (vyhodnotiac ju ako výsledok konania žalobkyne spôsobom odporujúcim dobrým mravom a nekalej obchodnej praktiky žalobkyne) iný hodnoverný doklad preukazujúci takýto jej nárok (napriek poučeniu zo strany súdu podľa § 120 ods. 4 O.s.p.) nepredložila. Nepriznanie úroku z omeškania uplatneného v sume 55,12 eur ďalej odôvodnil nezákonnosťou spôsobu jeho účtovania pôvodným veriteľom (ktorý neprípustne účtoval kapitalizovaný úrok z omeškania, ktoré konanie nemôže požívať súdnu ochranu) ako aj zánikom povinnosti takýto úrok platiť úplným zaplatením istiny úveru žalovanou v 1. rade ku dňu 30. júla 2010. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne úplným úspechom žalovaných v konaní, ktorí sa svojho nároku na náhradu trov konania výslovne pred súdom vzdali.

Rozsudok napadla včasným odvolaním len žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu úplným vyhovením žalobe, prípadne jeho zrušením a vrátením veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa a nedostatočné zistenie skutkového stavu, ku ktorému malo dôjsť pre nečinnosť súdu, ktorý žalobkyňu nevyzval na bližšie preukázanie žalovanej pohľadávky a preto sa táto domnievala, že predložený výstup z bankového systému a dohoda o uznaní záväzku je pre súd dostatočným dôkazom preukazujúcim výšku žalovanej pohľadávky. Nakoľko súd počas konania nevyjadril pochybnosť o oprávnenosti nároku žalobkyne, táto nemohla produkovať konkrétne dôkazy na unesenie dôkazného bremena, čo malo za následok odňatie možnosti žalobkyne konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázala na uzn. Krajského súdu v Nitre z 31. mája 2011 spis. zn. 26Cob 51/2011. Ďalej namietala neopodstatnenosť vyhodnotenia dohody o uznaní záväzku žalovanou v 1. rade z 25. augusta 2010 za neplatnú pre jej rozpor s dobrými mravmi, prípadne ako výsledok nekalej obchodnej praktiky veriteľa, považujúc ju za obvyklý spôsob dohody medzi veriteľom a dlžníkom, ktorý z formálneho i materiálneho hľadiska spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom pre platnosť takéhoto právneho úkonu - uznania dlhu zo strany dlžníka (má písomnú formu, vyplýva z neho dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky, prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť ako aj prehlásenie dlžníka o jeho vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch) s následkom existencie predpokladu (vyvrátiteľnej právnej domnienky) o trvaní záväzku v čase uznania ako aj nedôvodnosť uplatnenia všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty na prejednávanú vec z dôvodu nutnosti posúdenia premlčania podľa Obchodného zákonníka. Jednotlivé ustanovenia Obchodného zákonníka ktoré ustanovujú všeobecnú štvorročnú premlčaciu dobu nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku ani za ustanovenia ktoré by spôsobovali značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a ani žiadnym spôsobom neznevýhodňujú spotrebiteľa - dôvodila ďalej žalobkyňa. V tejto súvislosti poukázala na uzn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 2Mcd0 3/2011, spis. zn. 6Mcd0 4/212, rozsudok Krajského súdu v Ústí nad Labem spis. zn. 6ICm 1303/2010-29, rozsudok Vrchního soudu v Prahe spis. zn. 101 VSPH 68/2011-49, rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky spis. zn. 32Cdo 3337/2010 z 24. júna 2012 a spis. zn. 23Cdo 1750/2010 z 31. októbra 2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. septembra 2014 spis. zn. 9Co 64/2013 a spis. zn. 9Co 35/2013 z 11. marca 2014, Krajského súdu v Nitre z 31. marca 2014 spis. zn. 6Co 252/2013, Krajského súdu v Trnave z 28. júla 2014 spis. zn. 25Co 84/2013 a Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. októbra 2013 spis. zn. 15Co 28/2013.

Žalovaní odvolacie námietky nepodali a k odvolaniu žalobkyne sa nevyjadrili.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, účastníčka konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania celú vec, pretože od výslovne napadnutého rozhodnutia vo veci samej (napadnutého ako celok) bol závislým i výrok rozsudku o trovách konania (§ 212 ods. 1 a 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a je dôvodné ho v celom rozsahu potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.). Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 24. marca 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Odvolací súd nezistil dôvod nestotožniť sa s argumentáciou súdu prvého stupňa pojatou ním do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a podporujúcou zvolený spôsob rozhodnutia, teda najmä záver

o tom, že žaloba žalobkyne bola nedôvodná pre zánik vymáhanej pohľadávky ešte pred jej uplatnením na súde a to plnením žalovanej 1. v rozsahu 3.904,57 eur, pre správnosť a i výstižnosť takýchto dôvodov by na ne zo strany odvolacieho súdu postačovalo odkázať (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O.s.p.). Len pre úplnosť a nevyhnutnosť voporiadania sa aj s námietkami odvolateľky (žalobkyne) z jej odvolania sa potom odvolaciemu súdu žiada ešte uviesť (§ 219 ods. 2 O.s.p.) nasledovné :

Podľa § 212 ods.1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V súlade s vyššie citovaným § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd dodáva, že rozsah preskúmavacieho práva (aj povinnosti) odvolacieho súdu je určený rozsahom odvolania, ktorým sa rozumejú napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvého stupňa, a dôvodmi odvolania, ktorými sú námietky proti odôvodneniu napadnutého rozhodnutia v súlade s § 205 a 205a O.s.p. Súčasne je toto ustanovenie aj pokračovaním logickej línie vyplývajúcej z § 153 ods. 2 a § 206 ods. 2 O.s.p.

Predmetom odvolacieho konania je vzhľadom na odvolacie námietky žalobkyne preskúmanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa vo veci samej a o trovách konania z pohľadu namietaného odňatia možnosti žalobkyne konať pred súdom nedodržaním postupu súdu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. (spočívajúcom v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné a ďalej citujem: „... nevyjadrením pochybnosti o oprávnenosti nároku žalobkyne a nevyzvaním žalobkyne na bližšie preukázanie dlžnej sumy“) a správnosti právneho posúdenia žalobkyňou predloženej dohody o uznaní záväzku a s tým súvisiacim preukázaním skutkových tvrdení žalobkyne o opodstatnenosti žaloby ako aj dostatočnosti zistenia skutkového stavu veci v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia vo veci samej.

Podľa § 221 ods.1 písm. f) O.s.p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Odvolateľka namieta, že súd prvého stupňa nedodrжал zákonom stanovený postup v zmysle ust. § 118 ods. 2 O.s.p. keď napriek tomu, že so žalobou predložila výstup bankového systému a dohodu o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach (považujúc takéto dôkazy za postačujúce na preukázanie uplatneného práva) táto nebola súdom prvého stupňa vyzvaná na bližšie preukázanie dlžnej sumy a súd počas konania nevyjadril pochybnosti o oprávnenosti nároku žalobkyne, čím žalobkyňa nemohla produkovať konkrétne dôkazy na unesenie dôkazného bremena.

V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že pokiaľ žalobkyňa videla nesprávnosť postupu súdu prvého stupňa v tom, že počas konania nevyjadril pochybnosti o oprávnenosti nároku žalobkyne je takáto jej námietka neopodstatnená, nakoľko takáto povinnosť súdu z platnej právnej úpravy (Os.p.) nevyplýva.

Podľa ust. § 118 ods. 1 O.s.p. po začatí pojednávania účastníci prednesú alebo doplnia svoje návrhy a predseda senátu alebo samosudca oznámi výsledky prípravy pojednávania a podľa ods. 2 práve citovaného ustanovenia po vykonaní úkonov podľa ods. 1 predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli.

Pokiaľ aj žalobkyňa poukázom na uznesenie Krajského súdu v Nitre z 30. mája 2011 sp. zn. 26Cob 51/2011 namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom nedodržaním postupu súdu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. spočívajúcom v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné, podľa názoru odvolacieho súdu opierajúceho sa aj o ustálenú rozhodovaciu súdnu prax (tu pozri uzn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2013 spis. zn. 4Cdo 167/2012) takáto odvolacia námietka taktiež neobstojí, nakoľko aj prípadné porušenie tohto zákonného ustanovenia nespôsobuje explicitne existenciu vady konania v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. Ak totiž predseda senátu (samosudca) toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv ktoré

mu občiansky súdny poriadok priznáva. Porušenie citovaného ustanovenia teda žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a pod. V tejto súvislosti však odvolací súd dodáva, že z obsahu spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že tento žalobkyňu opakovane vyzýval na predloženie všetkých dôkazov preukazujúcich jej skutkové tvrdenia uvedené v žalobe a to aj s poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (tu pozri výzvu zo 16. septembra 2014 a opätovnú výzvu z 20. septembra 2014 na čl. 102, 105 a 115) a riadne a včas ju predvolával na nariadené pojednávania na ktorých vykonával dokazovanie. Zo zápisníc z pojednávania je zrejmé, že na prvom pojednávani konanom dňa 20. októbra 2014 (čl. 115) vec aj predbežne právne posúdil a umožnil účastníkom konania sa k takémuto posúdeniu vyjadriť. Keď súd vykonával dokazovanie čítaním listinných dôkazov, prípadne výsluchmi účastníkov konania, prítomným účastníkom umožnil sa priebežne k vykonaným dôkazom vyjadriť, rozhodoval uznesením aj o vykonaní ďalšieho dokazovania a v závere pojednávania účastníkov vyzval, aby zhrnuli svoje návrhy (tu porovnaj napr. zápisnicu z pojednávania zo 17. decembra 2014 na čl. 130). Žalobkyňa predvolania na nariadené pojednávania riadne prevzala, na žiadnom z nich sa však nezúčastnila a prejavila jednoznačný súhlas s prejednaním a rozhodnutím veci aj bez jej prítomnosti (čl. 108 a 121), nevidiac potrebu zistiť názor súdu o zhodnosti a spornosti skutkových tvrdení účastníkov konania ešte pred jeho rozhodnutím vo veci. V tejto súvislosti potom odvolací súd uzatvára, že striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné) možno hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania, ktorá nie je procesnou vadou majúcou za následok odňatie možnosti konať pred súdom a odôvodňujúcou postup podľa 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. z ktorého dôvodu aj vzhľadom na vyššie uvedené potom na takúto odvoláciu námietku neprihliadol.

Obdobne neopodstatnenou bola aj námietka žalobkyne o nesprávosti postupu súdu spočívajúcom v tom, že počas konania ju nevyzval na bližšie preukázanie dlžnej sumy, nakoľko ani takáto povinnosť súdu z platnej právnej úpravy (O.s.p.) nevyplýva. Navrhovanie dôkazov má totiž priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania a pod.. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Preto nedôvodnou bola odvolacia námietka žalobkyne, ktorou namietala nesprávosť postupu súdu prvého stupňa, ktorý po zistení, že nepredložila dôkazy o svojich skutkových tvrdeniach ju nevyzval na bližšie preukázanie dlžnej sumy.

Nedôvodnou bola aj námietka žalobkyne spochybňujúca záver súdu prvého stupňa o neplatnosti dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach pre jej rozpor s dobrými mravmi.

Podľa § 7 ods. 1 ZoOS zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzatvorenia dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Podľa § 7 ods. 2 písm. b), ods. 3 a 4 ZoOS obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov (2). Obchodná praktika,

ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie skupiny spotrebiteľov, ktorí sú osobitne zraniteľní z dôvodu ich duševnej poruchy alebo telesnej vady, veku alebo dôverčivosti, spôsobom, ktorý môže predávajúci rozumne predpokladať, sa posudzuje z pohľadu priemerného člena tejto skupiny. Tým nie je dotknutá bežná a oprávnená reklamná praktika, akou je zveličujúce vyhlásenie alebo vyhlásenie, ktoré nie je mienené doslovne (3). Za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1 (4).

Podľa § 8 ods. 3 ZoOS obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.

V tomto prípade žalovaná 1. podpísala vopred predtlačенý text dohody, nazvanej Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorou uznala svoj záväzok vo výške 3.532,50 eur voči žalobkyni vzniknutý z predmetnej úverovej zmluvy, a zaviazala sa splatiť ho v 15 mesačných splátkach po minimálne 250 eur v čase od 31. augusta 2010 do 31. októbra 2011 vždy k 31. dňu v mesiaci. V bode 3.4. tejto dohody dlžník vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Ide o formulárovú dohodu, ktorú vopred pripravila žalobkyňa tak, že žalovaná v 1. rade nielenže nemala možnosť žiadnym spôsobom ovplyvniť jej obsah, ale berúc na seba podobu dohody o splátkach, je podpisujúca osoba manipulovaná do takej pozície, že pod príslubom splátok bez výhrad uznala tam vyčíslený dlh vrátane inkasných nákladov, ktoré pritom nemajú oporu v žiadnom zmluvnom dojednaní ani právnom predpise. Prehlásenie dlžníka o vedomosti premlčania dlhu je sofistikovane skryté do dohody o splátkach bez toho, aby si (napriek formulácii obsiahnutej v bode 3.4. veta druhá Dohody), dlžník bol reálne vedomý následkov premlčania, pričom žalobkyni išlo o to, aby pod zámienkou ponuky splátok dosiahla práve predĺženie premlčacej lehoty uznaním záväzku. Pri uzatváraní tejto dohody však neboli splnené princípy dobromyseľnosti, čestnosti, ale žalobkyňa využila omyl a lesť, čo je treba považovať za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 4 ods. 8 ZoOS a preto tento právny úkon je aj podľa názoru odvolacieho súdu absolútne neplatný (§ 39 O.z.).

Vzhľadom na uvedené, nakoľko iné odvolacie námietky žalobkyňa nepodala, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, keď tento správne v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. rozhodol i o náhrade trov konania.

V odvolacom konaní boli v plnom rozsahu úspešní žalovaní, v dôsledku čoho im podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaní si náhradu trov odvolacieho konania návrhom neuplatnili, preto im neboli odvolacím súdom priznané, zo spisu im ani žiadne nevyplývajú.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.